

som status quo i Aar er overskreden, mens den ikke har været det i tidligere Aar, da det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds i høje Toner har bebrejdet Venstre, at det, efter hans Mening, var sket.

I Aar er, som jeg skal vise, status quo bleven overskreden med fri Bevillinger til et samlet Beløb af mellem 7 og 8,000 Kr. Se, her kunde for første Gang det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds rejse sig mod Venstre og sige: Status quo er ikke overholdt. Det var dog det, I lovede os; men det vil det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds slet ikke gøre, for han tilligemed den anden Repræsentant for det socialdemokratiske Parti i Finansudvalget, har sluttet sig til alle de fri Bevillinger, som forvolde denne lille Overskridelse, og ikke alene det, men det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds og hans socialdemokratiske Partifælle i Finansudvalget have endogsaa sluttet sig til et yderligere ministerielt Forslag til en fri Bevilling, der vil medføre en yderligere Overskridelse af status quo, ikke, som det, der er tiltraadt af Venstre, paa 7—8,000 Kr., men paa nogle og tredive Tusinde Kr. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds vil derfor sige her i Dag: Jeg glæder mig meget over, at Venstre ikke har holdt saa principfast paa dette, at der ikke maatte komme ny fri militære Bevillinger, men saa lidt har vist Stædighed paa dette Punkt, at det tværtimod sammen med os Socialdemokrater er gaaet med til en Række rimelige og billige Forslag til et Beløb af mellem 7 og 8,000 Kr. Saa vil han tilføje en Beklagelse af, at Venstre ikke har set fuldt saa frit paa dette Forhold som han og hans Kollega, for hvis det havde gjort det, havde vi faaet en Overskridelse, ikke paa 7—8,000 Kr., men paa nogle og fyrretyve Tusinde Kroner.

Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds havde udtalt sig paa denne Maade, uden at jeg havde forberedt det høje Tings Medlemmer derpaa, er jeg bange for, at der var sket en Eksplosion her i Tinget, og derfor har jeg henledet Opmærksomheden paa, at man med Rimelighed kan forudse Udtalelser i en saadan Retning.

Jeg skal derefter tillade mig at gøre opmærksom paa, hvorledes det forholder sig med vore militære Udgifter i det hele. I Samlingen 1901—02 — for jeg er nødt til at vende tilbage til dette, som er Udgangspunktet, nemlig den sidste Bevilling,

som blev given til et Højreministerium — bevilgedes der paa de egentlige Militærbudgetter, § 22, § 23, I. og § 26, V. og VI., i alt 15,985,810 Kr. 63 Øre. Saa blev der i den Samlings Løb, som derefter fulgte, vedtaget forskellige Love, som medførte Forhøjelser, nemlig Lønningslov for Underofficerer af 14. Februar 1902, som medførte en Forhøjelse paa noget over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og Lønningslov for Marinen af 15. Februar 1902, som medførte en Forhøjelse af noget over 126,000 Kr., altsaa tilsammen noget som $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., nemlig 673,493 Kr. Se, dette ere Socialdemokraterne naturligvis nødte til at bøje sig for, for de socialdemokratiske Medlemmer her i Tinget have selv stemt for disse Love. De have tidligere nødigt ville indrømme, at der ikke laa nogen Overskridelse af de fri militære Bevillinger i dette, at man, naar man havde vedtaget særlige Love, saa rettede sig efter Lovenes Konsekvenser. Men nu rammer det Socialdemokraterne selv paa en ejendommelig Maade i Aar. For det Regeringsforslag, som Socialdemokraterne i Mod sætning til Venstre slutte sig til i Aar, er et Forslag, som gaar ud paa at give en Lønningsforhøjelse til nogle af de Arbejdere, som sortere under den højtærede Marineminister, og hvis nu Socialdemokraterne loyalt havde respekteret dette, at det, at vi vedtog Loven om Forhøjelsen af Underofficerernes Lønninger, selvfølgelig ogsaa maatte medføre en Forhøjelse af vore militære Udgifter, fordi det fremtvang en saadan, og det var ikke vort Ansvar, at det skete, men det var sket ligefrem som en Konsekvens af Loven, — jeg siger, at hvis Socialdemokraterne loyalt havde stillet sig paa dette Standpunkt, havde der ogsaa været Mulighed for, at Venstre i Aar kunde have tiltraadt det af Marineministeren stillede Forslag, som de socialdemokratiske Medlemmer nu alene have tiltraadt. Men nu er det jo anderledes, nu have Socialdemokraterne paa dette Punkt stillet sig illoyalt over for Flertallet her i Tinget, og det har medført den Konsekvens, at hvis det virkelig er Socialdemokraternes alvorlige Hensigt at hjælpe de Mænd, som Marineministeren her har foreslaaet Lønningsforhøjelse til, til at faa en højere Løn, saa se de nu, at de have afskaaret sig fra at hjælpe disse Folk, fordi Konsekvensen af det, de saaledes have sagt i de foregaaende Aar, er den, at det er nødvendigt for Venstre at sige: Nej, vi kunne ikke gaa med til saadanne Bevillinger, vi ere nødte til at holde Militærbudgetterne nede paa det en Gang angivne Niveau, og